

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Kataríny Pramukovej v právnej veci žalobcu: **Ing. M.- A.Š.N.**, zastúpeného advokátom Mgr. E.M.N. proti žalovanému: **S., s.r.o., O.T.**, IČO: X., zastúpeného advokátom JUDr. T.M.P., **o zaplatenie 76 637,30,-- Sk s príslušenstvom**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.5.2008, č.k. 12C/1/2008-198, takto

r o z h o d o l:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 15.5.2008, č.k. 12C/1/2008-198 sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Trnave napadnutým rozhodnutím zo dňa 15.5.2008 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 76 637,30,-- Sk s príslušenstvom ako provízie a náhrady nákladov, na ktoré mu vznikol nárok v súvislosti s vykonávaním činnosti obchodného zástupcu žalovaného na základe Zmluvy o obchodnej a sprostredkovateľskej činnosti zo dňa 1.1.2001, a to za mesiace august a september 2001. O trovách konania rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 58 677,50,-- Sk. Tiež zaviazal žalobcu nahradiť trovy konania štátu vo výške 212, -- Sk.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu platnej zmluvy o obchodnom zastúpení s poukazom na ust. § 652 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej žalobca vykonával v prospech žalovaného obchodného zástupcu, pričom rozsah jeho činnosti vyplýval z uzatvorenej zmluvy a bol konkretizovaný dohodou zmluvných strán. Podľa názoru súdu táto zmluva bola platná a účinná i v období po 23.7.2001, teda i v rozhodnom období mesiacov august a september 2001, nakoľko nebolo preukázané, že by došlo k jej zrušeniu zákonom i zmluvou požadovanou písomnou formou, a to či už výpoveďou alebo dohodou zmluvných strán. Z vykonaného dokazovania však mal súd nepochybne preukázané, že žalobca činnosť obchodného zástupcu pre žalovaného po 23.7.2001 nevykonával, pričom tvrdenia žalobcu o vykonávaní tejto činnosti i po tomto dátume považoval za nehodnoverné a nepreukázané.

Podľa súdu je nepravdepodobné, že by žalobca ako jediný obchodný zástupca žalovaného mal po 23.7.2001 dojednané osobitné podmienky výkonu svojej činnosti, v zmysle ktorých nebol povinný podávať písomné týždenné správy o činnosti a zúčastňovať sa pravidelných 2-týždňových porád v sídle žalovaného. Skutočnosť, že žalobca vystavil faktúru za služby poskytované v období od 1.7.2001 do 23.7.2001, odovzdal všetky materiály používané pri činnosti, vrátane kariet zákazníkov, týždenných správ A. a prijatie nového obchodného zástupcu v osobe Mgr. Š. pre región, v ktorom pôvodne pôsobil žalobca, nasvedčujú tomu, že žalobca po 23.7.2001 činnosť obchodného zástupcu pre žalovaného už nevykonával. Fotografie a pokladničné bloky predložené žalobcom potvrdzujú len tú skutočnosť, že žalobca obchody, v ktorých pôvodne vykonával činnosť obchodného zástupcu navštívil, ale nemožno z nich vyvodit', že by v čase vyhotovenia fotografií, príp. zakúpenia tovaru, žalobca i naďalej funkciu obchodného zástupcu v zmysle uzatvorenej zmluvy vykonával. Vykonávanie činnosti obchodného zástupcu žalobcu pre žalovaného jednoznačne nevyplýva ani z ním predložených potvrdení obchodných reťazcov D.P. a P., nakoľko hodnovernosť týchto potvrdení bola žalovaným spochybnená a vzhľadom na zmeny v spoločnosti D. už nebolo možné overiť ich pravdivosť. Rovnako sa zdá nepravdepodobné, že by žalobca vykonával činnosť obchodného zástupcu pre žalovaného 5 mesiacov bez toho, aby mu zo strany žalovaného bolo čokoľvek vyplatené, resp. že by mu boli poskytnuté vzorky tovarov a napriek tomu, že žalovaný mu opakovane potvrdil ukončenie obchodnej spolupráce, samozrejme s výhradou nedodržania predpísanej formy.

Vzhľadom na uvedené, bol súd toho názoru, že žalobca v rozhodnom období mesiacov august a september 2001 už prácu obchodného zástupcu pre žalovaného nevykonával, preto mu nevzniklo právo na zaplatenie provízie a úhradu nákladov spojených so svojou

činnosťou, pričom požadovanie zaplataenia uvedených nárokov zo strany žalobcu (síce za trvania zmluvného vzťahu, ale pri nevykonávaní činnosti zástupcu) možno považovať za konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a výkon takéhoto práva nemôže požívať právnu ochranu (§ 265 Obchodného zákonníka). Preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o náhrade trov konania štátu rozhodol podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca podaním zo dňa 16.6.2008. Navrhol zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa a uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 76 637,30,-- Sk s 11% úrokmi z omeškania zo sumy 15 000,-- Sk od 19.9.2001 a zo sumy 61 637,30,-- Sk od 20.10.2001 do zaplataenia a nahradiť mu trovy konania.

Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa nesprávne zhodnotil a zle právne posúdil tie skutočnosti, ktoré sú pre celý prípad rozhodujúce. Súd prvého stupňa sa podľa názoru žalobcu zaoberal celou vecou jednostranne a nedostatočne objektívne, pretože prijal za hodnoverné všetky tvrdenia žalovaného, zatiaľ čo tvrdenia žalobcu označil za nehodnoverné, nepravdepodobné a nepreukázateľné. Súd v rozpore s podmienkami dojednanými medzi účastníkmi v uzavretej Zmluve o obchodnej a sprostredkovateľskej činnosti zo dňa 1.1.2001 bezdôvodne spochybnil skutočnosť, že sa žalovaný so žalobcom dohodli na tom, že žalobca bude v súlade s ustanovením bodu 5 čl. III. zmluvy podávať žalovanému správy ústne pri osobnom kontakte, telefonicky, či faxom. Písomné správy v súlade s podmienkami zmluvy uvedenými v tomto ustanovení sa žalovaný dohodol so žalobcom požadovať len mimoriadne vždy na konkrétny prípad. Pokiaľ žalobca vystavil faktúru za služby poskytované od 1.7.2001 do 23.7.2001, učinil tak preto, lebo po 23.7.2001 išiel na dovolenku a dohodol sa na tom so žalovaným. Žalobca predložil súdu dôkazy - fotografie, pokladničné bloky a aj písomné potvrdenia obchodných reťazcov D.P. a P., z ktorých nepochybne vyplýva, že činnosť obchodného zástupcu pre žalovaného vykonával v období júl až november 2001.

Postup prokuristu žalovaného bol neúprimný a zavádzajúci. Ani po 23.7.2001 zástupca žalovaného nepovedal žalobcovi, že s ním chce skončiť obchodno-právny vzťah, založený uvedenou zmluvou. Naopak, pri osobných rozhovoroch žalobcovi tento zástupca tvrdil, že je s jeho prácou spokojný a že nie je nutné, aby žalobca predkladal žalovanému písomné správy a zúčastňoval sa pracovných porád. Súhlasil s telefonickým podávaním informácií. Žalobca pokračoval v činnosti obchodného zástupcu aj v auguste a septembri 2001 a činnosť vykonával aj v októbri a novembri 2001. Za toto obdobie, október a november

2001 si však už úhradu odmeny nenárokoval, pretože v tomto čase činnosť obchodného zástupcu pre žalovaného nevykonával v takom rozsahu a snažil sa hľadať si iné podnikateľské aktivity. Až v októbri sa žalobca dozvedel, že s ním už žalovaný nechce spolupracovať. V období august a september 2001 však riadne pre žalovaného podľa uzatvorenej zmluvy pracoval. O pravdivosti tohto tvrdenia svedčia písomné dôkazy - potvrdenia obchodných reťazcov D. SK, s.r.o. v P. a P., z ktorých vyplýva, že žalobca tieto prevádzky navštevoval ako obchodný zástupca žalovaného aj v čase júl až november 2001. Rovnako o tom svedčia pokladničné bloky a fotodokumentácia, ktoré žalobca založil do súdneho spisu. Žalovaný žiadnym spôsobom neoznámil, že žalobca už nie je jeho obchodným zástupcom. Ak do niektorých prevádzok vysielal ďalšieho obchodného zástupcu Mgr. G., bolo to rozhodnutie žalovaného, čo však nemení nič na skutočnosti, že žalobca vykonával pre žalovaného činnosť obchodného zástupcu podľa platnej zmluvy aj v rozhodnom období, a teda mu za toto obdobie patrí dohodnutá odmena, ktorá je predmetom sporu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 4.8.2008 navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, ktorý v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval, že žalobca v rozhodnom období po 23.7.2001 už prácu obchodného zástupcu pre žalovaného nevykonával, a preto mu nevzniklo právo na zaplatenie provízie a úhradu nákladov spojených so svojou činnosťou, pričom požadovanie zaplatenia uvedených nárokov zo strany žalobcu možno považovať za konanie v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a výkon takého práva nemôže požívať právnu ochranu.

Žalobca poukázal aj na ustanovenie čl. IV. Povinnosti zastúpeného, bod 1 predmetnej Zmluvy o obchodnej a sprostredkovateľskej činnosti zo dňa 1.1.2007, kde je uvedené, že zastúpený je povinný platiť za vykonanú prácu províziu. Keďže žalobca nevykonával činnosť podľa Zmluvy o obchodnej a sprostredkovateľskej činnosti zo dňa 1.1.2007, nemá nárok na províziu v zmysle čl. IV. Povinnosti zastúpeného, bod 1 tejto zmluvy. Súd prvého stupňa aj správne vyhodnotil listinné dôkazy. Aj podľa názoru žalovaného, potvrdenia vystavené prevádzkami D. SK, spol. s r.o. v P. a P., podľa ktorých by tieto prevádzky navštevoval ako obchodný zástupca žalovaného v období od júla do novembra 2001 sú nedôveryhodné, nebolo možné realizovať výsluch realizovať pracovníkov, ktorí potvrdenia vystavili, vzhľadom na likvidáciu spoločnosti, taktiež nie je zrejmé, ktorá osoba a v akom funkčnom postavení v tomto reťazci takéto potvrdenie vydávala. Predmetné potvrdenia vyhodnotil ako nevierohodné i Okresný súd Piešťany vo svojom rozsudku zo dňa 25.3.2003 pod sp. zn. 12Cb/84/01. Tiež fotografie a pokladničné bloky predložené žalobcom

potvrdzujú len tú skutočnosť, že žalobca obchody, v ktorých pôvodne vykonával činnosť obchodného zástupcu navštívil, ale nemožno z nich vyvodiť, že by v čase vyhotovenia fotografií, príp. zakúpenia tovaru, žalobca i naďalej funkciu obchodného zástupcu vykonával v zmysle uzatvorenej zmluvy. Žalovaný poukázal na výpoveď prokuristu žalovaného p. J., ktorý sa na porade konanej dňa 23.7.2001 so žalovaným dohodol na ukončení predmetného zmluvného vzťahu, súčasne sa so žalobcom dohodol, že si vyúčtuje províziu a náklady za mesiac júl 2001 len za adekvátnu časť za 23 dní, čo i žalobca urobil a vystavil faktúru 15/2001 za obdobie od 01.07.2001 do 23.07.2001. Do 23.7.2001 zasielal žalobca pravidelne správy za daný týždeň činnosti, po tomto dátume už nezaslal žiadnu správu. Žalobca sa taktiež nezúčastňoval po 23.7.2001 ani pracovných porád, ktoré sa pravidelne konali každé 2 týždne v piatok o 9.00 hod. v sídle spoločnosti žalovaného a nepodával žiadne telefonické informácie. Svedok A. potvrdil, že na porade konanej dňa 23.7.2001 v sídle žalovaného oznámil prokurista žalovaného J.V., že končí spoluprácu so žalobcom. Potvrdil, že ešte v ten istý deň zaúčal na túto pozíciu nového obchodného zástupcu Mgr. Š.. Potvrdil tiež, že mu žalobca odovzdal aj zákaznicke karty, ktoré používal každý obchodný zástupca pri svojej činnosti. Mgr. Š. potvrdil, že vykonával činnosť obchodného zástupcu v období júl 2001 až 31.12.2001, pričom mal na starosti obchodné siete T. v regióne bývalého stredoslovenského kraja. Z potvrdení príslušných obchodných reťazcov vyplýva, že žalobca od júla 2001 príslušné predajne nenavštevoval a tieto navštevoval len Mgr. Š. v rámci svojej činnosti.

Žalovaný má za to, že tvrdenie žalobcu v jeho odvolaní, že vystavil faktúru č.15/2001 za služby poskytované za obdobie od 1.7.2001 do 23.7.2001 z dôvodu, že išiel na dovolenku, je nepravdivé, v rozpore s doterajšími svedeckými výpoveďami. Faktúru č.15/2001 za služby poskytované za obdobie 1.7.2001 do 23.7.2001 vystavil až 10.8.2001, pričom dňa 13.9.2001 dofakturoval žalobca províziu za mesiac júl 2001 v sume 2 092,-- Sk. Toto tvrdenie žalobca uvádza až po 7 rokoch sporu, a to až vo svojom odvolaní. Doteraz žalobca nevedel uviesť dôvod, prečo takto fakturoval. Taktiež tvrdenie žalobcu, že ako jediný obchodný zástupca žalovaného mal po 23.7.2001 dojednané osobitné podmienky výkonu svojej činnosti, v zmysle ktorých nebol povinný podávať týždenné správy o činnosti a zúčastňovať sa pravidelných porád v sídle žalovaného, považuje žalovaný za nepravdivé, keďže ide o základné povinnosti obchodného zástupcu, tak ako to vyplýva z pracovnej náplne obchodného zástupcu. Žalovaný v konaní vôbec nepreukázal svoje údajne vynaložené cestovné náklady, ako aj náklady na mobilný telefón.

Žalovaný preto považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O.s.p. Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Žalovaný v odvolaní neuviedol, o ktorý konkrétny odvolací dôvod opiera odvolanie, avšak z obsahu odvolania možno vyvodíť, že uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/, f/ O.s.p., t.j., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ani jeden z tvrdených odvolacích dôvodov nie je v prejednávanej veci daný.

Súd vykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy a tieto spolu s vykonanými dôkazmi, ktoré navrhol žalovaný, boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je zrejmé z obsahu spisu.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, to znamená, musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne, lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti, dôležitosti, zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti, alebo keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 - § 135 O.s.p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov,

nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 - § 135 O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená, vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, to znamená, z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

Odvolačí súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že medzi účastníkmi konania bola uzatvorená platná zmluva o obchodnom zastúpení v súlade s ust. § 652 ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, účinného ku dňu 1.1.2001, kedy bola uzavretá medzi žalobcom a žalovaným zmluva o obchodnej a sprostredkovateľskej činnosti. Odvolačí súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že táto zmluva bola platná a účinná i v období po 23.7.2001. Keďže nebolo preukázané, že by k jej zániku došlo zo zákona (§ 667 - 670 Obchodného zákonníka) resp. tak, ako bolo dohodnuté v zmluve zo dňa 1.1.2001 písomnou výpoveďou ktorejkoľvek zo strán alebo písomnou dohodou strán.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca vykonával činnosť obchodného zástupcu pre žalovaného do 23.7.2001. Sporným bolo to, či žalobca túto činnosť vykonával aj po 23.7.2001 v mesiacoch august a september 2001, za ktoré si žalobca vyúčtoval províziu a náklady súvisiace s výkonom činnosti a ktoré sú predmetom sporu. V článku II. bod 1 Zmluvy o obchodnej a sprostredkovateľskej činnosti zo dňa 1.1.2001 bola dohodnutá základná provízia v sume 15 000,-- Sk, ďalej odmeny za splnenie a prekročenie plánu stanovené v prevádzkovej smernici č. 5, ďalej náklady spojené s používaním vlastného automobilu: mesačný limit hradený zastúpením, maximálne 4 000 km, pričom zastúpený uhradí zástupcovi cenu PHM a používanie vozidla (podľa aktuálnej výšky v danom mesiaci používania) vždy po vyúčtovaní cestovného, najneskôr však do 10. dňa nasledujúceho mesiaca a náklady za používanie mobilného telefónu do výšky 2 500,-- Sk mesačne. Z článku

IV. bod 1 zmluvy - Povinnosti zastúpeného, vyplýva povinnosť pre žalovaného platiť zástupcovi - žalobcovi za vykonanú prácu províziu v stanovenom termíne. Odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa správne z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca činnosť obchodného zástupcu pre žalovaného po 23.7.2001 v období august a september 2001 nevykonával a neplnil si povinnosti zástupcu dohodnuté v článku III. zmluvy - Povinnosti zástupcu a úlohy vyplývajúce z pracovnej náplne obchodného zástupcu podpísanej oboma účastníkmi konania (č.l. 191 spisu). Žalobca nepreukázal, že podľa pokynov zastúpeného konal osobne práce podľa Zmluvy v stanovenej pracovnej dobe a dodržiaval pracovnú disciplínu, že sústavne vyvíjal obchodnú činnosť smerujúcu k uzatvoreniu zmlúv o predaji s tretími osobami, že vykonával servisnú objednávkovú kontrolnú a propagačnú činnosť v rozhodnom období spojenú s predajom výrobkov, že v určenom regióne sústavne vyvíjal činnosť smerujúcu k uzatváraniu obchodov a k dobrej propagácii výrobkov a dobrého mena spoločnosti S., s.r.o., že túto činnosť uskutočňoval s vynaložením odbornej starostlivosti v záujme zamestnávateľa, že podával neodkladne zastúpenému správu o vývoji trhu a všetkých okolnostiach dôležitých pre záujmy zastúpeného, hlavne pre jeho rozhodovanie súvisiace s uzatváraním obchodov. Žalobca nepreukázal ani, že v auguste a septembri 2001 viedol presnú a aktualizovanú evidenciu (kartu zákazníka obchodných partnerov v rámci jemu pridelenému regiónu) a aktualizovanú kartu zákazníka predložil na konci mesiaca august a september svojmu nadriadenému. Tiež nepreukázal, že by každý piatok najneskôr do 12.00 hod. predložil pracovný výkaz s vyhodnotením celého pracovného týždňa, že sa každé 2 týždne zúčastňoval so svojím nadriadeným porád obchodných zástupcov usporiadaných firmou, resp. nepreukázal, že došlo na základe dohody účastníkov konania k písomnej zmene zmluvy, vzhľadom na dohodu zmluvných strán v článku V. bod 3 Zmluvy, že dojednaný obsah tejto zmluvy možno meniť iba písomne po vzájomnej dohode oboch zmluvných strán, príp. že došlo k dohode medzi účastníkmi konania o zmene pracovnej náplne obchodného zástupcu.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil dôkazy predložené žalobcom, a to potvrdenia obchodných reťazcov D.P. a P., fotografie a pokladničné bloky. Z týchto dôkazov nemožno vyvodiť, že by v čase august a september 2001 vykonával žalobca činnosť obchodného zástupcu v zmysle zmluvy a pracovnej náplne.

Výpovedami svedkov i prokuristu žalovaného bolo preukázané, že dňa 23.7.2001 sa uskutočnila porada, ktorej sa zúčastnil žalobca a ktorý na tejto porade bol oboznámený, že žalovaný nemá záujem na ďalšej spolupráci so žalobcom, že dôjde k ukončeniu obchodného vzťahu medzi S., s.r.o. a Ing. M., pričom žalobca mal pri najbližšej návšteve

firmy žalovaného odovzdať všetky nepoužité vzorky a prevziať písomné ukončenie obchodného vzťahu, tiež vystaviť faktúru za služby poskytované v období od 1.7.2001 do 23.7.2001. Napriek tomu, že žalobcovi nebola doručená písomná výpoveď zo zmluvy ani nebola podpísaná písomná dohoda o ukončení zmluvného vzťahu, následné správanie žalobcu nasvedčuje tomu, že akceptoval tú skutočnosť, že žalovaný s ním nemieni pokračovať v zmluvnom vzťahu, keď vystavil faktúru č.15/2001 zo dňa 10.8.2001, ktorou vyúčtoval alikvotnú časť základnej provízie do 23.7.2001, celkom 10 108,-- Sk za 22 dní po 681,80,-- Sk za deň, za rovnaké obdobie náklady na telefón v sume 1 817,60,-- Sk, za tričko 310,-- Sk a za najazdené km 20 341,50,-- Sk, v celkovej sume 33 377,10,-- Sk. Táto faktúra bola žalobcovi zo strany žalovaného uhradená dňa 6.9.2001. Žalovaný vrátil žalobcovi faktúru č.23/2001 listom zo dňa 26.9.2001 a v tomto liste sa uvádza, že vzhľadom na ústnu dohodu, na základe ktorej žalobca nepracuje pre žalovaného, považuje tento uvedenú faktúru za bezpredmetnú. Takže nie je pravda, že až v októbri sa žalobca dozvedel, že s ním už žalovaný nechce spolupracovať. Skutočnosť, že faktúru za júl 2001 vystavoval žalobca ku dňu 23.7.2001 z dôvodu, že išiel na dovolenku, prvýkrát uviedol žalovaný až vo svojom odvolaní a toto tvrdenie je podľa názoru súdu nepreukázané a je v rozpore so svedeckými výpoveďami a listinnými dôkazmi, ktoré sú obsahom spisu.

Keďže v konaní nebolo preukázané, že žalobca vykonával prácu obchodného zástupcu v zmysle platnej Zmluvy o obchodnej a sprostredkovateľskej činnosti zo dňa 1.1.2001 a pracovnej náplne v mesiacoch august a september 2001, v súlade so zmluvou mu nevzniklo právo ani na základnú províziu vo výške 15 000,-- Sk. Žalobca žiadnym listinným dôkazom ani iným ním označeným dôkazom nepreukázal, že mu vznikli v tomto období náklady za používanie motorového vozidla v mesiaci august vo výške 23 658,60,-- Sk a v mesiaci september 17 978,70,-- Sk. Taktiež nepreukázal náklady za používanie mobilného telefónu, nedoložil žiaden účet za používanie mobilného telefónu, pričom keďže podľa zmluvy bolo povinnosťou zastúpeného uhradiť účet za používanie mobilného telefónu do výšky 2 500,-- Sk mesačne, nebolo povinnosťou zastúpeného platiť žalobcovi paušálnu náhradu vo výške 2 500,-- Sk za používanie mobilného telefónu tak, ako sa domnieval žalobca. Vzhľadom na uvedené nebolo preukázané, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie nákladov za používanie mobilného telefónu za mesiace august a september 2 x 2 500,-- Sk.

Súd prvého stupňa správne rozhodol, keď žalobu o zaplatenie 75 637,50,-- Sk zamietol.

Keďže v konaní nebolo preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou peňažného záväzku, žalobcovi nevzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania.

Súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok súdu prvého stupňa v súlade s ust. § 219 O.s.p. potvrdil, keďže tento je vo výroku vecne správny.

S prihliadnutím na výsledok odvolacieho konania je správny tiež rozsudok súdu prvého stupňa o náhrade trov konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p., keďže úspešný žalovaný trovy odvolacieho konania v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčíslil, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 19. februára 2009

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: M.